

Arrest

nr. 230 927 van 8 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees jegens de islamitische terreurbeweging Al-Shabaab.

Zij legt ter staving van haar huidig verzoek de originele overlijdensakte van haar echtgenoot neer.

Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 186 689 van 10 mei 2017 omdat haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Verzoekster is, zo werd vastgesteld en geoordeeld, niet bekend met Somalië en heeft er ook niet gewoond, zodat de door haar aangehaalde problemen met Al Shabaab, die zich zouden hebben afgespeeld in Halgan in de Somalische provincie Hiiraan, eveneens ongeloofwaardig zijn.

In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster ging niet in beroep tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

De commissaris-generaal verklaarde haar derde verzoek niet ontvankelijk. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 16 januari 2019.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de overlijdensakte van haar echtgenoot: "Wat betreft de door u neergelegde overlijdensakte van uw echtgenoot, dient te worden vastgesteld dat zij de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst niet weten te herstellen. Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, namelijk de "COI Focus. Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten" van 9 september 2016, blijkt dat er in Somalië geen archieven zijn, en dat deze reeds van bij de start van de burgeroorlog in 1990 vernietigd zijn. Er zijn dan ook geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden die kunnen worden gebruikt als referentiemateriaal bij het opstellen van documenten. In het jaar 2016 blijkt er nog steeds geen formele burgerlijke stand in Somalië. Zowel de autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Zodus, biedt dit document niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Daarenboven, zijn uw verklaringen over dit document zeer merkwaardig. Er kan immers niet worden ingezien om welke redenen u niet eerder verklaarde dat uw echtgenoot overleden is, of niet eerder de overlijdensakte van uw echtgenoot heeft ingediend. U verklaarde immers dat uw echtgenoot overleed op 4 mei 2018, en dus nog voor u een tweede volgende verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. U maakt echter nergens gewag van de dood van uw echtgenoot tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 12 in dossier 1516896Y) . Tijdens uw interview voor de DVZ in het kader van uw huidige verzoek, werd u dan ook gevraagd om welke redenen u dit document niet eerder heeft neergelegd, maar uw antwoorden bleken slechts vaag, warrig en bijgevolg weinig geloofwaardig. Zo stelde u – ontzettend vaag – dat de persoon u niet vertelde dat hij een document had voor u, en dat hij het gewoon ergens bij hem had gelegd (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 17). U wist niet wie deze persoon was, en ook niet wanneer hij u het document [de overlijdensakte] had gegeven. U kon enkel stellen dat het niet zo lang geleden was. Nochtans, stelde u eveneens dat deze persoon u wél vertelde dat uw echtgenoot overleden was, maar het document [de overlijdensakte] slechts later gaf. In die zin kan absoluut niet worden ingezien om welke redenen u naliet – zowel tijdens uw derde volgende verzoek als tijdens de beroepsperiode - te vertellen dat uw echtgenoot overleden is op 4 mei 2018. Deze vaststellingen ondermijnen enkel verder – op ernstige wijze - de geloofwaardigheid van uw relaas, namelijk dat uw man zou zijn gedood door Al-Shabaab."

Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen

precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan, doch men moet enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 september 2019, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijke nieuwe documenten heeft ingediend met name de overlijdensakte van de echtgenoot, waardoor moet vastgesteld worden dat zij een alleenstaande vrouw is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar de door haar neergelegde overlijdensakte van haar echtgenoot, waaruit volgens haar blijkt dat zij een alleenstaande vrouw is, doch ze laat geheel na een ander licht te werpen op hetgeen met betrekking tot dit stuk eerder werd vastgesteld. Verzoekende partij gaat immers niet in het minst concreet in op en ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de grond in voormelde beschikking waar in dit verband wordt opgemerkt:

“Verzoekster betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de overlijdensakte van haar echtgenoot: “Wat betreft de door u neergelegde overlijdensakte van uw echtgenoot, dient te worden vastgesteld dat zij de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst niet weten te herstellen. Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, namelijk de “COI Focus. Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten” van 9 september 2016, blijkt dat er in Somalië geen archieven zijn, en dat deze reeds van bij de start van de burgeroorlog in 1990 vernietigd zijn. Er zijn dan ook geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden die kunnen worden gebruikt als referentiemateriaal bij het opstellen van documenten. In het jaar 2016 blijkt er nog steeds geen formele burgerlijke stand in Somalië. Zowel de autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Zodus, biedt dit document niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Daarenboven, zijn uw verklaringen over dit document zeer merkwaardig. Er kan immers niet worden ingezien om welke redenen u niet eerder verklaarde dat uw echtgenoot overleden is, of niet eerder de overlijdensakte van uw echtgenoot heeft ingediend. U verklaarde immers dat uw echtgenoot overleed op 4 mei 2018, en dus nog voor u een tweede volgende verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. U maakt echter nergens gewag van de dood van uw echtgenoot tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 12 in dossier 1516896Y) . Tijdens uw interview voor de DVZ in het kader van uw huidige verzoek, werd u dan ook gevraagd om welke redenen u dit document niet eerder heeft neergelegd, maar uw antwoorden bleken slechts vaag, warrig en bijgevolg weinig geloofwaardig. Zo stelde u – ontzettend vaag – dat de persoon u niet vertelde dat hij een document had voor u, en dat hij het gewoon ergens bij hem had gelegd (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 17). U wist niet wie deze persoon was, en ook niet wanneer hij u het document [de overlijdensakte] had gegeven. U kon enkel stellen dat het niet zo lang geleden was. Nochtans, stelde u eveneens dat deze persoon u wél vertelde dat uw echtgenoot overleden was, maar het document [de overlijdensakte] slechts later gaf. In die zin kan absoluut niet worden ingezien om welke redenen u naliet – zowel tijdens uw derde volgende verzoek als tijdens de beroepsperiode - te vertellen dat uw echtgenoot overleden is op 4 mei 2018. Deze vaststellingen ondermijnen enkel verder – op ernstige wijze - de geloofwaardigheid van uw relaas, namelijk dat uw man zou zijn gedood door Al-Shabaab.””

De Raad beklemtoont voorts de grond in de beschikking van 26 september 2019 waarbij wordt opgemerkt dat *“Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan, doch men moet enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.”*

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die deze en de overige in voormelde beschikking opgenomen gronden ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS